

EDICE PEVNOST

JOSEF PECINOVSKÝ

PLÁSTEV V OHROŽENÍ

POKRAČOVÁNÍ KULTOVNÍ SCI-FI PLÁSTEV JEDU

JOSEF PECINOVSKÝ

**PLÁŠTEV
V OHROŽENÍ**

JOSEF PECINOVSKÝ

**PLÁSTEV
V OHROŽENÍ**

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Josef Pecinovský, 2014
Cover Illustration © Jan Štěpánek, 2014
Cover Art © Lukáš Tuma, 2014
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2014

ISBN 978-80-7425-231-0

Prolog

„Už jsi pochopil, že je to tvoje poslední hodinka, bídný červe?“

Šedý obličej, protáhlý do nepravidelného čtyřúhelníku, ozdobený velkýma žlutýma očima a širokými ústy, která se k té úzké tváři nijak nehodila, se zobrazoval za prosklenou stěnou, která teď fungovala jako lupa. Pelerínova tvář tak nabyla gigantických rozměrů.

Zrůdička Quasko dvakrát poskočila, nasadila zelenou barvu a zlomyslně zaskřehotala: „Qwwwwrrrrh!“

Hal Dornig ji chtěl nakopnout, ale obratný měkkýš hbitě uhnul.

„Ještě jsi nevyhrál, ty odporný vrahu!“ procedil sverpě mezi zuby.

„Cha-cha-cha!“ Pelerínův obličej se přitiskl na sklo.

Hal Dornig pocítil všemi smysly žár a musel ustoupit až ke stěně, protože pochopil, že se sklo mezistěny začíná tavit. Stékalo v rudých proudech k jeho nohám a vydávalo čvachtavé zvuky: „Ččččšššmh!“

Zrůdička Quasko, která Hala Dorniga zavedla do této pasti, se mlsně olízla: „Yuuh!“

„Mám pro tebe překvapení, Dornigu!“

Sklo se rozteklo a odhalilo, že Pelerín je ve skutečnosti malý skřet dosahující Halovi nanejvýš k hrudi. Namísto jednoho Pelerína jich tu však stála celá armáda. Halovy

široce rozevřené oči udiveně pozorovaly tu nekonečnou řadu identických jedinců. Každý z nich třímal v prstech nejmodernější typ záříče XH-244.

Jejich dostřel je šest metrů, za touto hranicí jsou neškodné. Ideální pro použití v plástvi. Střelba tak nepoškodí nosné stěny.

„Už jsi pochopil, Peleríne, že to tajemství ze mě nedostaneš?“ procedil Hal Dornig mezi zuby.

„Hlupák jsi byl a hlupákem zůstaneš. Mohl ses stát vládcem plástve,“ řekl Pelerín.

Hal Dornig si odplívl.

„Jak nehygienický zvyk,“ odtušil Pelerín.

Řad ozbrojenců pozvedl své zbraně.

Hromadný výstřel zahltil nevelký prostor velínu.

Avšak Hal Dornig už nestál na původním místě. Vymrštil se do výšky a rukama, které disponovaly absolutními přísavkami, se přichytil ke stropu.

Podoben obrovskému pavouku se přesunul nad hlavy tupě zírajících ozbrojenců...

Vzápětí mrštně jako veverka seskočil a dostal se jim do zad. Podoben obří lavině začal rozdávat prudké rány všemi končetinami. Kde zasáhla pěst, tam se lámaly čelisti, kde zasáhla špička nohy, tam se bortila žebra a páteře, praskaly lebky.

Palba neustávala, ale Dorniga ani jeden zášleh netrefil. Zmatek způsobil, že několik zásahů šlo i do vlastních řad.

Po necelé minutě stál nezraněný Hal Dornig nad hromadou sténajících a mrtvých nepřátel, v prstech drtil jejich záříče a proměňoval je na prach, někdy i na atomy.

Jediný a pravý Pelerín klečel u jeho nohou.

„Kam jsi ukryl Izabelu, bídáku?“

„Izabelu? Tu děvku?“

Halova pěst se téměř dotýkala bídákovy tváře.

Pelerínova tvář se zakřivila, pokud to vůbec ještě bylo možné. Klečel na kolenou a spínal ruce jako k modlitbě.

„Máš tři vteřiny, abys mi to řekl, jinak...“

„Odnesl jsem si něco cennějšího!“ zaskuhral Pelerín.

V poslední chvíli si Hal Dornig všiml, že Pelerínovy prsty něco svírají. Zaostril pohled...

Vakuový granát.

Halova noha se vymrštila a zasáhla zloducha přímo do hrudi. Pelerín se zlomil v pase a odlétl směrem k protější stěně. Narazil do ní zády; křehká skořepina se zborčila a trpasličí postava zmizela ve tmě.

Hal Dornig si uvědomil, že zasáhl pozdě. Vakuový granát s tichým zasyčením explodoval.

Během desetin sekundy byl z komory zcela vyčerpán vzduch. Z očí a nozder Hala Dorniga vytryskla krev.

Z posledních sil stiskl Hal tlačítko na opasku. Jeho tělo se ve zlomku sekundy obalilo tenkou blankou. Z bombičky se uvolnil životodárný vzduch.

„Mám kyslíku na jednu minutu...“

Sledoval, jak se stěny místnosti vlivem podtlaku bortí. Nezbylo mu nic jiného než se pokusit prorazit otvorem, který vytvořil svým tělem Pelerín. Nestihl to. Stěny se sevřely.

Hal Dornig začal vzdorovat. Napjal svaly a podařilo se mu lokty udržet obě stěny, které ho svíraly, v dostatečné vzdálenosti.

Pak si oddychl. Místnost se opět začala plnit kyslíkem. Sevření povolilo.

Hal Dornig se vyvlékl z ochranné blanky. V poslední chvíli! Vykročil. Propadla se pod ním podlaha.

„Bennetovo rameno,“ uvědomil si, když začal padat. „Pelerín propojil své doupě s Bennetovým ramenem. Teď ztrácí svou sílu. Jestliže nezapojím znovu generátory, celá plástev se zřítí.“

Odrazil se a letěl. Bennetovo rameno měřilo víc než kilometr a jeho jádro se nacházelo přesně v polovině délky.

Padal.

„Jsem nějak lehký,“ uvědomil si. „V blízkosti jádra se má nacházet koncentrovaná gravitace, ale Pelerín zapnul inverzi! Nyní je zde beztlížný stav!“

Jeho pád zpomaloval, brzdil jej odpor vzduchu. Snažil se pomáhat si mrštnými pohyby těla jako delfín, ale uvědomil si, že v takovém prostředí to nejde.

Pomalou se dostával blíž ke stěně dutého válce, který měl průměr dobrých třicet metrů. Když se mu to podařilo, mohl se od stěny odrážet a jeho pád se zrychlil.

„Ten ničemný Pelerín!“ vykřikl, když viděl, jak v jádru ramene bliká červené světélko. Hodiny odpočítávaly posledních 56 sekund před výbuchem. Jakmile dojde k destrukci, celá plástev se definitivně zřítí.

Hal Dornig zjistil, že ve stěně ramene se objevují praskliny.

„Je to daleko, to se nedá stihnout.“

Displej odpočítávající sekundy přitahoval jeho oči jako magnet.

38 sekund.

Zkusil znovu plavat, ale tím svůj pád spíše zpomaloval.

„Zbývá ještě sto metrů.“

Stěna praskla v délce padesáti metrů, Hal Dornig mohl vzniklou skulinou spatřit vnitřek plástve. Nacházela se tam výrobní sféra. Nahlížel do desítek buněk, těch komůrek pro trubce. Měly tvar pravidelného šestiúhelníku.

26 sekund.

Jádro se začínalo žhavit. Už nemohl nijak zrychlit. Ale zbývá už jen osmdesát metrů.

18 sekund.

Hal Dornig si uvědomil, že má u pasu bombičku s kyslíkem. Podíval se na kontrolní displej. Zásobník obsahoval ještě pětadvacet procent plynu.

„Mělo by to stačit,“ řekl si a namířil bombičku v potřebném směru.

Stiskl tlačítko. Plyn, který tryskal z nitra bombičky, dal jeho tělu nový impuls.

Padal teď mnohem rychleji, ale naprostá ztráta gravitace zase jeho pohyb brzdila.

Pět sekund.

Odhodil nepotřebnou bombičku, čímž dostalo jeho tělo další impuls, sice slabý, ale stačil k tomu, aby dosáhl jádra Bennetova ramena v předposlední sekundě.

Ve chvíli, kdy na displeji naskočila nula, otočil červenou páčkou.

Bennetovo rameno se zachvělo, ale praskot ustal.

„Plástev je zachráněna, aspoň prozatím,“ řekl Hal Dornig. „Toto rameno se ale musí vyměnit.“

O půl hodiny později klepal na dveře bytu, který obývala malá Izabela. Ještě před několika hodinami ji chtěl ten zloduch Pelerín unést.

„Doufám, že se propadl do pekel,“ řekl Hal Dornig a otevřel dveře. Milá Izabela, oděná v lehké košilce, jej okamžitě uvítala s úsměvem a rozevírala náruč...

Cornelius Zwada obrátil list.

* * *

Dlouhé kostnaté prsty nedovolily rozvinout dialog plný vášně. Prohnuly se ve všech kloubech, kterých bylo požehnaně, sevřely svazek pomačkaných papírů a vyrvaly jej ze zorného pole mladého muže.

Chlapec nemusel ani zvedat oči, aby věděl, jaké neštěstí na něj uhodilo.

„Tak takhle si představujete samostudium, chovanče Cornelié?“ klapala široká ústa lemovaná tenkými vráskami, která jako snad ani nepatřila do té úzké kostnaté tváře. Odhalovala nepěkné nažloutlé zuby a plivala virtuální jed. Jako kdyby Pelerínovi z oka vypadla...

Prsty listovaly tenoučkým upatlaným sešitem a temné oči za tlustými skly brýlí téměř vytékaly z důlků v marné snaze splynout s produkty Smaragdové plástve.

„Uf, co je to za odporný brak, chovanče Cornelié! Jak jste to sem propašoval?“

Chlapec pokrčil rameny.

„Našel jsem to, slečno Hopkinsová.“

„Nelžete!“ vykřikla dáma, která měla v tom okamžiku nad hochem absolutní moc. „Dobře víte, že takové škváry do tohoto ústavu nepatří! Vaší povinností je studium! Rozumíte? Stu-di-um,“ slabikovala.

„Rozumím, slečno Hopkinsová, ale...“

„Nic vás neomlouvá. A co je tohle tady? Nejenom krev, ale i se...“

Stará panna se neodvážila říct to slovo, které se jí dralo na jazyk, a její ubohá oběť se marně snažila pohlédnout na poslední stránku, kterou ještě nedokázala přečíst, a z níž kromě nápisu „Pokračování příště“ stačila zaznamenat jen dvě slova. Hoch neměl ani ponětí o tom, co se mohlo odehrávat mezi Halem Dornigem a krásnou Isabelou, v té útulné místnosti, tam za černou španělskou stěnou... Kreslíř vše utajil a nechal tu jen náznak v bílé bublině na černém pozadí.

„Nemravnost! Hnusná nemravnost! Styďte se, chovanče Corneliie. Do zítřka opíšete čtyřicetkrát devátý odstavec řádu našeho ústavu.“

„Ano, paní Hopkinsová,“ řekl tiše hoch a snažil se nedat na sobě znát nenávisť, která ho v tom okamžiku zahltila.

Sešit s dvacátým čtvrtým pokračováním seriálu *Dobrodružství Hala Dorniga*, nazvaný *Hal Dornig ve Smaragdové plástvi*, už nikdy během studií nespátl. Brzy však měl pochopit, co ta dvě tajemná slova znamenala.

* * *

O sedm let později neznámý pachatel brutálně zneškodnil bývalou vychovatelku Hopkinsovou a bestiálně ji zavraždil. Její tělo, rozporcované na kusy, se našlo v šachtách klimatizačního systému plástve A24. Vraha se nikdy nepodařilo vypátrat.

Intro

Představte si svět, který je tak přelidněný, že celý povrch kontinentů je zastavěný až do výšky několika set metrů, představte si svět, kde většina lidských bytostí pozbyla vlastní vůli a žije jen proto, aby pracovala a regenerovala své síly, představte si svět, v němž je společnost rozdělena na pracující a vyvolené, představte si svět, který tak připomíná strukturu úlu, že se pro běžné pojmy používají slova jako trubec, dělnice, královna.

Samostatné celky, obdoby dřívějších států, se nazývají plástve; většinou se označují čísly, někdy se z tradice ponechává i historické jméno. Vyvolení obyvatelé plástve svůj svět rozdělují do sfér. Sami žijí takřka nahoře, v obytné sféře, poskytující veškeré pohodlí. Ještě výš, na samé střeše plástve, existuje větrná sféra, kde jsou soustředěny energetické zdroje a nádrže na dešťovou vodu.

Na dně plástve, zvaném někdy též historická sféra, lze ještě stále najít zbytky starých, dávno neobývaných měst. Zde jsou hluboko pod zem zapuštěny pilíře plástve. Dno plástve je mnohdy provrtáno do neuvěřitelných hloubek tam, kde se nacházejí ložiska surovin. Samo o sobě tvoří podivný svět se zdegenerovaným rostlinstvem a zmutovanými živočichy.

Výrobní sféra vyplňuje nesmírný prostor mezi dnem plástve a obytnou sférou. Je to zcela odlišný, uzavřený

svět, a jeho jediným cílem je uspokojit všechny potřeby hrstky lidí, kteří mnohdy ani nemají tušení o tom, co se děje pod jejich nohama.

Hranice mezi dnem plástve a výrobní sférou se nena-
chází v jednotné výšce, což je dáno historickým vývojem
a nerovnostmi terénu. Vysoké hory plástev obchází, niž-
ší vrcholy byly mnohdy zarovnané s terénem, ale někde
zůstaly stát na svém místě a to se pak dno plástve takřka
dotýká vyšších sfér.

Na dně plástve žijí skupiny lidí, kteří se nepodílejí na
tvorbě společného bohatství, ale parazitují na produkci
plástve. To se stalo trnem v oku generálu Clarkovi, který se
ale tyto tlupy vyvrhelů snažil zlikvidovat. V nepřátelském
prostředí tmy a agresivních živočichů nemají lidé z obytné
sféry šanci. Je třeba vybudovat novou armádu z těch, kteří
se narodili na dně plástve. Z těch, kteří vidí ve tmě.

Malý Astor se narodil v kmeni Iškarů na dně plástve
jako jedno z dvojčat. Matka své syny pod vlivem vyprá-
vění potulných bardů pojmenovala podle řeckých hrdi-
nů Kastor a Polydeukés, ale všichni nakonec hochy znali
pod jmény Astor a Deuk. Astor však neviděl ve tmě, a to
bylo u Iškarů závažné postižení.

Děti kmene Iškarů, které nevidí ve tmě, jsou pro kmen
přítěží a nesou špatné geny, proto je třeba je obřadně
vykastrovat. Astor však tomuto smutnému údělu unikl
a ztratil se svému kmeni v nekonečném systému plástve
A30 Ventoux, kde se nakonec našli lidé, kteří se jej uja-
li, především hodná Anabela, kterou hoch vnímal jako
svou pravou matku.

Plástev A24, která se nedávno téměř celá zhroutila, na-
léhavě potřebuje novou krev. Nedostává se jí pracujících.

Její vládci si proto připomněli nedávné události, kdy bývalý inspektor Mon Lester unesl přímo z líně novou potenciální královníčku. Toto děvče nyní žije v přírodní sféře. Pokud se podaří malou Dianu najít, může být otázka nové královniny vyřešena. Jenže Diana utekla a ztratila se v bludišti plástve A30. Díky zkratům v systému i neuvěřitelné náhodě se dostala na dno plástve, tam, kde tábořil divoký kmen. Iškarové se jí ujali, když se ukázalo, že děvče je gramotné a vydatně jim tak může pomoci při výběru zboží z dopravního systému plástve. Někteří členové tlupy ji však považovali za čarodějkou.

Při rekonstrukci plástve A24 se našla nepatrná část staré paměti Mocného Durhamu a v ní uložená data několika osob. Stalo se módou pojistit se proti smrti; svou paměť si dávali zálohovat všichni, tedy i Cornelius Zwada, v době kolapsu plástve A24 její neomezený vládce. Na pravidelnost v zálohování paměti však příliš nedbal. A tak se stalo, že po regeneraci spatřil svět plástve namísto sedmdesátiletého starce dvacetiletý mladík. Před jménem Zwada měli noví vládcové plástve takový strach, že neváhali mladého muže poslat do vyhnanství, přestože ten si nepamatoval vůbec nic z posledních 50 let.

Ale Zwada se rychle zorientoval. Tento mladík si nesl s sebou dar geniality. Navíc byl vždy schopným programátorem. Brzy objevil tajné sídlo starého Zwady, tajemný Draculův hrad kdesi daleko v moři, a přes snahu jej tam uvěznit si našel záhy cestu zpět do plástve. Tentokrát postupně začal zaujímat vedoucí pozice v plástvi sousední, A30 Ventoux, odkud jen po očku sledoval, jak se plástev A24 po tragickém kolapsu opět probouzí k životu. Vystupoval zde pod jménem Hal Dornig a obratně

dokázal skrýt svou bývalou identitu. A nakonec nabídl spojenectví Lagovi, vládci plástve A24, když objevil tajemství starého Zwady. Byla to soukromá plástev FAER 63-07 kdesi v Atlantiku, sice prolezlá hnědým morem, pořád však schopná dodat cenné suroviny a hlavně královny, matky budoucího pokolení trubců!

S genialitou však často kráčí zvrhlost a deviant Zwada se někdy nedokázal ovládnout. A tak se i v plástvi A30 Zwada dopustil zločinu. Svůj čin však zamaskoval tak, že za vraždu mladé ženy byl odsouzen její manžel Andegor. Protože však plástev zrovna potřebovala vojáky, využil Andegor šance, která se mu naskýkala. Jako alternativní trest si zvolil službu v armádě a brzy zjistil, že se v ní cítí jako doma.

Ella Lesterová, matka malé Diany, by poklidně dožila svůj život v přírodní sféře, neboli, jak se říkalo, v přímořských lázních, kdyby ji zlá vůle a osud nezavály do společnosti regenerovaného Zwady. Na toho muže měla ty nejhorší vzpomínky a nepadli si do oka ani tentokrát. Zwada se stal neomezeným vládcem plástve A30 a Ella využila svého vzdělání a zařídila si soukromou advokátní praxi. Svou pomstu nakonec uskutečnila, aniž mladý Zwada chápal, oč vlastně běží. Získat zárodky hnědého moru ve skladech armády plástve nebyl problém, zejména když Ella využila všechny přednosti svého těla. A tak Zwada opět zahynul, tentokrát jako oběť hnědého moru, a spolu s ním obětovala vlastní život i Ella.

Doktor Hippopotamus, který kdysi brojil proti starému Zwadovi, se rovněž vrátil do plástve A24, kde jej mladý Lago pověřil řízením líhně, tedy klíčového místa pro získání nových pracovních si. Hippopotamus se ale díval na systém plástve jinýma očima. Zatímco dříve

viděl v královnách jen zdroj levných pracovních sil, nyní v nich dokázal vidět lidi, kteří nevýslovně trpí. Rozhodl se s tímto systémem skoncovat. Zneužil svých pravomocí, odpojil čidla Mocného Durhamu a postupně zabil všechny královny v plástvi A24, i když věděl, že to je poslední akce jeho života.

Kastor vyrostl v obytné sféře; od dětství se ale připravoval na vojenskou kariéru. I on si nechal zálohovat svou paměť, ale netušil, že armádní velení zneužije tato data k vytvoření celé čety vojáků, nesoucích v sobě Kastorovy vzpomínky. Podobným způsobem nechal armádní velení naklonovat celá armádu Bojovníků spravedlnosti, a ta nastoupila dnem D k akci Deratizace, tedy k úplnému vyklizení dna plástve od záškodnických tlup bezbranného nepřítele. Tato válka byla vedena krutým a zcela nesmiřitelným způsobem. Namísto slíbené adaptace pro život v plástvi čekala všechny jen smrt.

A proti tomu se Kastor vzbouřil a zběhl, aby zachránil svůj bývalý kmen. Přes nejrůznější překážky dokázal odvést svou tlupu ze dna plástve až k vrcholům hor mimo plástev a nakonec se mu podařilo získat záruky, že nikdo ze strany vedení plástve proti běžencům nic nepodnikne. Jenže tento závazek dal Kastorovi Zwada alias Hal Dornig, a to pod silným nátlakem. Zwadovi se vůbec nehodilo, aby se společnost dověděla o jeho nedávném zločinu. Jenže Zwada nemohl vědět, že krátce na to zemře; pro plástev A30 se ten muž nevysvětlitelně ztratil.

A také nikdo netušil, že se v jednom z nejkritičtějších míst plástve rozrůstá hnědý mor.

S hnědým morem se mohl seznámit i Kastor během Velkého pochodu. Narůstající houbel dokázala pohltit

a zabít dva jeho přátele; kdo se povrchu hnědého moru dotkne, ten se k mase nenávratně přilepí a během několika hodin mu agresivní buňky této biologické zbraně proniknou do těla a zabijí jej.

Akce Deratizace skončila, Kastor se svým kmenem dosáhl svobody.

Rada plástve A30 Ventoux vedena nejčistšími úmysly konat dobro ve prospěch všeho lidu plástve vydává tento výnos:

1. Dnem vydání tohoto výnosu končí akce Deratizace.

2. Rada zhodnotila činy generála Evelyny Clarka; jeho počínání zavadlo podnět pro podezření ze zločinů proti lidskosti v oblasti dna plástve. Proto se generál Clark degraduje do hodnosti vojína a vylučuje se z armády plástve A24.

3. Jednotky Bojovníků spravedlnosti, které generál Clark zřídil a kterým velel, se tímto rozpouštějí. Jejich příslušníci budou v převážné míře demobilizováni a jejich organismy v příslušné době poslouží k regeneraci. Přihlédne se k osobnímu výběru velitele jednotky.

4. Zřizuje se pohotovostní jednotka armády v počtu jedné stovky mužů. Bude sestavena z bývalých poddůstojníků Bojovníků spravedlnosti, kteří nemohou z technologických důvodů podstoupit regeneraci. Do jednotky bude zařazeno i několik desítek příslušníků mužstva podle zásluh v akci Deratizace. Velením této jednotky se pověřuje major Ulysses Still, který se tímto povyšuje do hodnosti plukovníka.

5. Pohotovostní sklady bojového materiálu, umístěné v sektoru D44 v 194. podlaží výrobní sféry, se ruší. O tom, jak naložit s materiálem, rozhodne specializovaná komise vedená seržantem Deanem Jarkesem.

Dáno v plástvi A30 Ventoux dne 26. 3. xxxx.

Podepsáni: Enrico Tardelli, pověřený předseda Rady plástve.

Mocný Dijon; potvrzuje správnost a soulad s ostatními platnými právními předpisy.

1. Houbel

„Dovolíte mi podat hlášení, ctihodný Onge?“

Oči velitele plástve pomalu přešly po vyzáblé postavě operačního důstojníka.

„Jdete mimo určený čas, Rangere.“

„Postupuji přesně podle vašeho rozkazu, ctihodný Onge. Mám vám v kteroukoli denní dobu hlásit objev zásadní důležitosti.“

„Už půl roku jste žádný zásadní objev neudělal,“ ušklíbl se Onge. Jeho masité rty se při řeči stěží otvíraly. Dobře totiž věděl, že pokud otevře ústa víc, zkroutí se rty do ošklivého tvaru připomínajícího ústní orgán mihule. Také věděl, že mu někdy jeho muži tajně právě tak říkají. Nechal je při tom. Ostatně mnozí z nich vůbec nevěděli, co to mihule je.

„Máte pravdu, ctihodný Onge, ostatně jako vždy,“ recitoval operační důstojník. „Ale tentokrát narazily naše drony na zajímavý objekt.“

„V které oblasti?“

„V plástvi A30, v sektoru D44.“

„Zajímavé, tato oblast se donedávna zdála být zcela sterilní. Co tam máte?“

„Jedná se nepochybně o útvar typu furva plaga, v druhém stadiu.“

„V druhém stadiu? Musím vás pokárat, proč jste nezažnamenali již první stadium, to přece trvá déle než čtyři měsíce!“

„Je to zvláštní, ctihodný Onge, ale zdá se, že tady byla použita radiální clona.“

„Ukažte mi řez.“

Onge se sklonil nad prostorovým řezem plástve A30. Útvar furva plaga vypadal nezřetelně, zobrazoval se jen v konturách.

„Nebudu vám říkat, že jste hlupák, patrně to sám víte. Radiální clona. Copak jste si nevšiml, že je zde umístěn reaktor běžného typu? Plutonium, uran, olovo...“

„No, snad ano, ctihodný Onge, ale nedovedu si nijak zdůvodnit, proč by objekt typu furva plaga byl v takřka těsném kontaktu s reaktorem.“

„Asi ho chtěli dokonale ukrýt, což se jim povedlo. Je jen škoda, že se ctihodný Zwada tak dlouho nehlásí. On sám doporučoval umístit kontaktní bod na zcela jiné místo plástve. Řekl bych, že se tak stalo omylem, ale... Proč by si ale v tom případě nechali zárodek takto přerůst přes hlavu? Napříč měří jistě víc než třicet metrů.“

„Nevím, jak si to vysvětlit, ctihodný Onge.“

„Tak poslouchejte. Nejlepší bude průzkum bojem. Vytvořte propojovací kanál a nasadte jedno družstvo nezmarů.“

„Provedu, ctihodný Onge.“

* * *

Seržant Dean Jarkes si velice vážil toho, že si ho poprvé všimli až na nejvyšších místech. Příkaz k speciální

činnosti mu předal osobně plukovník Still, kterému se ještě hvězdy na výložkách blýskaly novotou.

Dean Jarkes byl jako absolvent policejní školy postupně zařazen jako pochůzkář, pohotovostní seržant a později dokonce jako inspektor nižší kategorie. To se mu stalo osudným, protože osobně zatkl pro podezření z vraždy vlastní manželky jistého Alge Andegora. Neměl jiného východiska, neboť důkazy prokazovaly jednoznačně vinu.

Vždy se však najdou komplikace. Andegor byl zetěm samotného Enrica Tardelliho a jedním z předních členů Rady plástev. Jeho jmění rovněž nebylo tak úplně k zahození.

Jak známo, Andegor se z obvinění sice nevyvlékl, ale vyvlékl se z trestu. Brzy se stal jedním z nejvyšších velitelů armády plástev a dobře si pamatoval, kdo ho vlastně tehdy do toho nepříjemného postavení dostal. Jarkes sice Andegora zatkl na příkaz samotného policejního prezidenta, ale nevěděl, že tento příkaz předtím odmítlo pod nejrůznějšími záminkami vykonat nejméně šest výše postavených inspektorů a komisařů.

Z pozice své nové vysoké funkce si Andegor, byť nepřímě, Jarkese vychutnával. Důsledkem byl nejen zaražený postup, ale brzy na to i návrat k práci pochůzkáře. Několikrát dokonce musel Jarkes vyšetřovat zločiny, kterých se dopouštěli organizátoři, takže značnou část pracovní doby musel příčinlivý seržant prožívat v nižších patrech plástev, pro vyvoleného nepříteliš atraktivních.

Andegor naštěstí v té podivné válce padl, tedy aspoň se to proslýchalo, a Jarkes se postupně vymaňoval ze svého potupného postavení. Jistě, několik měsíců prožil

v obavách, že se odkudsi vynoří Andegorova kopie, ale nestalo se tak. Asi měli všichni toho nepříjemného člověka plné zuby. A pak, Enrico Tardelli určitě netoužil po tom, aby vrah jeho dcery běhal znovu po světě.

Nyní padlo Jarkesovo jméno na samotné Radě.

Považoval za čest, že právě on měl vykonat důležitý úkol na tak kritickém místě, jakým jsou armádní sklady. On měl být tím, kdo provede podrobnou inventuru a rozhodne, co s materiálem podniknout.

Tak trochu ho přitom svrbělo v zátylku, neboť i přes jistý náznak postupu měl pocit, že mu zase provedli něco nepříjemného, ale nezbylo mu než se podřídit. Nebyl však z úkolu, který právě dostal, nijak nadšen. Ale byl rozhodnut z toho pro sebe vytěžit co možná nejvíc.

Do vydýchaného vzduchu výrobní sféry se mu vracet nechtělo. Mohl položit jednoduchou otázku: „Proč to vše vlastně neorganizuje skladník?“ Ale pak se rozhodl nedělat potíže. Naopak, měl takovou pozici, že si mohl akci slušně naplánovat a pak jenom velet.

Mocný Dijon mu sice neochotně (s ochotou se u tohoto systému počítat příliš nedalo, vždy dělal drahoty), ale přece jen vydal seznam všeho, co se ve skladu mělo nacházet. Jak se dalo čekat, jednalo se vlastně jen o drobný týlový materiál. V seznamu Jarkes viděl samé nepodstatné položky, a to v množství zcela zanedbatelném. Přikrývky vzor 44, prostěradla vzor 82, povlaky vzor 82, nafukovací matrace – samovzdušné – vzor 61. Polní lůžka vzor 77... Tak to pokračovalo zhruba přes čtyři obrazovky hustě popsané textem. Polní nádobí, lžíce, příbory, utěrky, ponožky, košile, spodky, blůzy, kalhoty. Už předem cítil ten hnusný pach naftalínu. Krém na boty, čtyři kartony. Kartáče velké,

malé, střední. Opasky v nepřeborném množství. Nábytek pro vybavení nejméně deseti polních důstojnických stanů. Co je to vlastně ten stan? Nikdy se v plástvi s ničím podobným nesetkal. Plánky, mapy, dokonce i štábní mapy. Přísně tajné... Buzoly. Sumky na náboje, ale prázdné. Nikde žádné střelivo, nikde žádné zbraně. A tady jakési kuličky zábavní pyrotechniky. Typ Furva. Počet 10 kusů. To už vůbec nevěděl, co a k čemu to je dobré.

Na to konto si nechal přistavit speciální nákladní kabinky a povolal do akce dva armádní seržanty. Dostal se s nimi do sporu, protože nehodlali na něco tak obyčejného přenechat Jarkesovi celé družstvo. Jarkes se nechtěl hádat, dost dobře totiž nevěděl, zda těmto seržantům může velet či nikoli. Armáda byla přece jen právě ve stavu likvidace a ti hoši tvrdili, že jsou demobilizováni. Tak si vyžádal čtu deseti trubců s jedním organizátorem. Této pomoci se mu dostalo.

Organizátor se jmenoval Kalvach a aroma, které se kolem něj šířilo, vypovídalo o velké lásce k alkoholu. On sám nebyl zjevně schopen složitější činnosti, než je přenesení předmětu z jednoho místa na druhé, dokázal ale úžasným způsobem aktivovat činnost trubců. Měl dva elektrické biče, protože kdyby použil jen jeden, po necelé půlhodině by se jeho kondenzátor zcela vybil. Použití biče vykazovalo nepřímou úměru vůči objemu alkoholu v jeho krvi. Čím vyšší promile, tím častěji trubcům od-pouštěl domnělé přestupky.

Kalvach rozhodně odmítl nechat trubce pro vyklizení skladu humanizovat. Pronesl, že na to, aby nanosili vše z jedné hromady na druhou, nepotřebují větší inteligenci, než má roura od klimatizace.

Tři nákladní kabinky vyjely v přesně určeném čase na nakládací plošinu, která právě rozlohou nevynikala a víc kabiněk zde parkovat nemohlo. Jarkes zde již své pomocníky očekával se seznamem v ruce. Věděl však, že seznam vlastně použije až v novém skladovém prostoru. Tady prostě naloží vše, co najdou.

Z kabiněk se vypořádala skupina deseti bytostí, v nichž by hledal lidi málokdo. Však se také oficiálně jednalo o biologický druh *homo laborentis* a málokdo z vyvolených přišel s trubci do přímého styku. Trubci do obytné sféry nesměli a vyvolení se do výrobní sféry dostávali vlastně jen tehdy, když je tam vedly pracovní povinnosti.

A tak se zde potácely kreatury ne vyšší než půldruhého metru, s páteří prohnutou silně vpřed, takže záda působila dojem hrbu. Svalnaté dlouhé paže visely dolů jako větve a byly zakončeny mohutnou rukou s pěti dlouhými prsty. Krátké nohy se nepřírozeně kroutily do poměrně přesně vykresleného písmene O, takže při velkém zatížení vytvářely klenbu schopnou unést hmotnost až 200 kilogramů. Dokonalí nosiči, říkalo se jim kuliové.

Teď mohl Jarkes konečně odemknout sklad. Trochu ho udivilo, že jsou pečetě poškozené, a nikde také neviděl visací zámky. Elektronický zámek však fungoval bez poruch a zkušenost Jarkesovi říkala, že nejlepším ochráncem všech dveří je sám Mocný Dijon. Centrální mozek však odemčení skladu nebránil a nijak do této akce nezasahoval.

Sklad měl podobu několikapatrové zóny obklopené okružními chodbami, jeho průměr činil víc než 50 metrů. Jak Jarkes čekal, dýchla na něj zvláštní vůně naftalínu, prostředku, který kdysi kdosi určil jako ochranu proti

molům. Přikrývky se dávno vyráběly ze syntetických materiálů, který moli nežrali, naftalín se však z předpisů vyškrtnout nepodařilo.

Jarkes vešel do okružní chodby následován organizátorem Kalvachem a řadou trubiců. Teď stačilo určit trubicům oddělení skladu, která mají vyklidit, a pak jen přihlížet jejich činnostem. Ale v polovině chodby, tam, kde nikdo prostě nemohl být, Jarkes potkal nějakého člověka.

Neznámý zjevně patřil mezi vyvolené, protože měl na sobě armádní uniformu. Dvě pecky na výložkách, značící hodnost desátníka, se ale leskly jen matně. Stál obrácen k příchozím bokem, špičky nohou směřovaly do chodby, tělo měl pootočené doleva a tvář obrácenou čelem k příchozím. Ruce skrýval za zády, jako kdyby v nich táhl nějaký mimořádně těžký předmět.

Jarkes však viděl jen doširoka otevřené oči a ústa rozšklebená v hlasitém výkřiku, který však utichl v okamžiku smrti. Mrtvého oddělovala od Jarkese poměrně silná vrstva sklovité průhledné hmoty, ve světle zaprášených výbojek vydávající zajímavé odlesky.

Jarkes bezděčně natáhl ruku před sebe, jako kdyby od sebe chtěl ten přízrak zažehnat. Ucítit, že něco jeho ruce klade odpor. Hmota, průzračná jako vodní hladina, působila měkkým dojmem. Trochu se prohnula, chovala se jako rosol.

Jarkes už od tohoto okamžiku nikdy ruku ze sevření hnědého moru neuvolnil...

V téže chvíli organizátor Kalvach kráčel jinou chodbou skladu a objevil otevřené dveře do malého kumbálu. To, co tam spatřil, ho zaujalo natolik, že se zastavil

a chvíli hleděl dovnitř. Už chtěl zavolat Jarkese, aby ho upozornil, že tady jakási dvojice veřejně šoustá, ale vzápětí si uvědomil, že se ti dva vlastně vůbec nepohybují. Muže viděl jen zezadu, o to víc ho zaujala žena.

Ve svém zpackaném životě mohl Kalvach obcovat jen s dělnicemi nebo specializovanými pracovníci z řad pomocných sil, které sice vynikaly sexuální náruživostí, ale než by se na jejich kostnatá těla člověk díval, tak raději vždycky při aktu zhasnul světlo. Teď měl Kalvach možnost vidět dokonalou krásu, aspoň tak mu mrtvá Ella Lesterová připadala. Seděla na nahém těle muže jako na kládě, nohy do široka roztažené, černý, pečlivě upravený trojúhelník klína přitisknutý k jeho břichu, s tělem prohnutým dozadu jako luk a rukama založenýma za hlavou... a ta velká, kulatá ňadra se vztyčenými rudými bradavkami působila na Kalvacha jako červená barva na býka.

Nechápal to a bezděčně se opřel oběma rukama o průzračnou přehradu.

Tak uvízli v hnědém moru jak seržant Jarkes, tak i organizátor Kalvach. Oba volali o pomoc, na což spontánně reagovala celá desítka trubců. Přiběhli na místo a vši silou se pokoušeli oba muže odtrhnout z masy, která měla nekonečnou viskozitu a nikdy tedy neuvolnila, co jednou pohltila.

Nikdo z armádního velení neprojevil zájem, zda byl rozkaz ohledně vyklizení skladu splněn. Organizátor Kalvach ani seržant Jarkes nikomu nechyběli, a tím méně se někdo sháněl po desítce trubců, která se tam s oběma vyvolenými zmítala přinejmenším osmačtyřicet hodin, než hnědý mor pronikl do jejich těl tak hluboko, že je zabil.

Svědkiem smrti skupiny dvou lidí a deseti trubců se tak stala jen tělesně obcující dvojice, která se dočkala smrti o několik měsíců dříve. Ti dva sice někomu chyběli, ale nikdo je nehledal právě tady, v kumbálu vojenského skladu.

2. Údolí Iškarů

Ramon vztekle zahodil motyku. To, co se mu už delší čas honilo hlavou, teď dokázal ze sebe vychrlit během jedné minuty. V jinak hodném hochovi se muselo nahromadit hodně zlosti, když se takto odvážil vystoupit vůči samotnému náčelníkovi osady: „Už se ti na to všechno vyseru, Astore. Proč jsi nás tahal sem, na tohle zkurvené místo? My debilové jsme ti pěkně naletěli! Tam dole, v našich lovištích, tam nebylo tohle zasrané světlo, kterého se moje Alanka bojí. Tam nebylo to hnusné slunce, od kterého máme všichni spáleniny. Tam nebyly tyhle mrazy, proti nimž nepomůže ani oheň a děti mi pláčou zimou. Tam jsme mohli chodit na lov, kdy jsme potřebovali, a měli jsme všechno.“

Zvyšoval hlas, až začal sípět a nakonec se zakuckal. Chvilí se dusil.

Ramon Kastora zklamal, vždyť až sem, do Údolí Iškarů, došel mlčky, bez reptání, stejně jako mnozí další. Vlastně o něm ani nevěděl a téměř ho neznal. A snad by zůstal takovým nenápadným i dále, kdyby se z náhlého popudu neoženil s Alankou, bývalou Stapenhovou ženou. Všechna ta zlost, která se teď obracela proti Kastorovi, musela vycházet právě od ní. Ona nic, ona neviňátko, ale jistě nepřetržitě svého muže popouzela a vyčítala mu možné i nemožné.

Kastor jednou slyšel, jak se hádají, ale byl to spíš jen monolog. Křičela na něj jako na otroka, a Ramon se v něj pomalu proměňoval. „Všechno si necháš líbit! Máme nejhorší chalupu. Máš tu nejhorší práci! Dostáváš nejméně ze společného podílu. Ostatní kradou, ty ne. Nechodíš na lov, protože jsi zbabělec. Astor s tebou vymetá ty nejhorší práce. Padavko. Srabe!“ Pak padaly ještě horší nadávky.

Ramon si stěžoval, že mu děti pláčou zimou, ale skutečností bylo, že se nejednalo o jeho, ale o Stapenhovy děti. A zimou určitě neplakaly, ale jak byl Ramon v ráži, nedal se zastavit.

Kastor ho v duchu politoval. Nepřekročil ještě třicítku, ale díky dlouhému pobytu na dně plástve vypadal jako padesátiletý stařík. Tvář měl zbrázděnou temnými rýhami, tělo shrbené a pleť bílou jako pergamen. I když se chránil před sluncem, jak se dalo, spáleninám neušel.

Iškarové během tolika generací, které se narodily na dně plástve, přišli o odolnost vůči ultrafialovému záření. Přestože teď chodili ven jen za soumraku a pracovali výhradně v noci, někdy přece jen museli pobývat venku i ve dne. Na jejich kůži zanechávalo slunce kruté stopy.

Konečně se Ramon přestal dusit. Kastorovi se zdálo, že je aspoň částečně schopen vnímat. Musel na ta slova reagovat, ale neměl pohromadě jiné argumenty než ty, které svým lidem opakoval stále a až do omrzení: „Všichni jste dostali na výběr, i ty, Ramone. Mohli jste buď odejít se mnou, nebo zůstat v zámoru a nechat se pozabíjet soldateskou plástevníků. Všichni jste si zvolili Velký pochod. Nikomu jsem nesliboval ráj na zemi. Vedl jsem vás

sem, na místo, kde můžeme přežít. Dostali jsme se mimo vliv všech plástevníků, už jsme pryč z toho ohavného sklepení, kde by náš rod nutně musel za pár desítek let vyhynout. Iškarové žili ve světě bez světla, které člověk nezbytně nutně potřebuje k životu, v trvalé tmě, ve světě hnijících odpadků, zkažené vody, plné jedu a...“

„Na to se ti vyseru,“ přerušil Ramon Kastorovy argumenty, sehnul se pro motyku a začal znova bušit do prašných hrud. Jediné, co ho utěšovalo, byla skutečnost, že soumrak se už brzy promění v temnou noc a on se bude cítit přece jen lépe.

Kastor pokrčil rameny. Chtěl mu ještě říct, že pokud se mu tady nelíbí, má možnost vrátit se zpátky na dno plástve, kde si s ním Bojovníci spravedlnosti poradí podle zažitých pravidel... Ale už se k tomu nedostal. Vztek z Ramona vyprchal a stal se zase tím malým, ukázněným človíčkem, který chce být zadobře se všemi a nechce si to s nikým rozházet. To, co právě předvedl, byl od něj do slova hrdinský čin, a Kastor tušil, že to udělal jen proto, aby měl od své Alanky klid. Výpad proti náčelníkovi, proti velkému Iškarovi. Kdo by si to dřív dovolil?

Tady, v Údolí Iškarů, si to dovolili mnozí. Kastor ztrácel autoritu a vlastně mu to ani nevadilo. Zjistil, že za ty dlouhé roky, co prožil v obytné sféře, se svému kmeni odcizil. Už mezi ně vlastně nepatřil, pocházel z jiného světa a během Velkého pochodu vlastně neměl příležitost je poznat. Tam bylo třeba hnát se dopředu za každou cenu, ani na chvíli se nezastavit, protože kdo chvíli stál, brzy už neexistoval.

Splatil dluh, který měl vůči svému kmeni. Vyhrál souboj s vlastním svědomím, ale v jeho životě šlo jen

o epizodu. Během Velkého pochodu se nestaral o to, co bude potom. Teď ta doba nastala, a ani on sám si s ní nevěděl rady.

Ke konci Velkého pochodu stejně musel vyjednávat s představenými plástve, ale protože měl po ruce silné argumenty, nakonec dosáhl malého vítězství. Nechali ho na pokoji, ale dalo se tušit, že je to stav jen dočasný. Kastor měl v živé paměti případ svobodných lidí z osady Pesquiers. Plástevníci zlikvidovali tuto komunitu během jediného odpoledne, a Diana mu řekla, že se to stalo vlastně jen kvůli ní.

Kastor už věděl, že některé akce vládců plástve nemají logiku. Namísto aby tenkrát vyslali malou skupinu lidí, která by děvče chytila a unesla, zorganizovali velkou a drahou výpravu, která nakonec nevynesla nic, protože jim Diana unikla.

„Už jsem dospělá,“ řekla mu Diana. „Už mě nepotřebují. Z dospělé ženy královnu neudělají. Snad mi tady dají pokoj, ale přesto ti říkám, Astore, udělala bych lépe, kdybych odešla jinam. Je možné, že se tam někdo v plástvi zblázní a zase se jim zachce nové královny... a já jsem stále na řadě.“

A co bylo ještě horší – Kastor znal tajemství vládce plástve Hala Dorniga. Nakonec přece sám Hal Dornig Kastorovi přislíbil volný odchod, ale každým dnem se dal čekat nějaký podraz. Dny však plynuly a malé komunity Iškarů si nikdo nevšímal.

Přesto měl Kastor velké dilema – neměl by odejít a nechal Iškary, aby si zvolili jiného náčelníka?

Kastor přehlédl údolí. Úzké travnaté pláně trpělivě snášely sevření mezi strmými svahy, na hřebenech se

v záři zapadajícího slunce třpytily ledovce. Poslední místa na Zemi, kde ještě zůstala zachovaná příroda. Zatím se do alpských velikánů nezakously ty ohavné železné tlamy bagrů, zatím je dynamit nezačal trhat na kusy, zatím nikoho nenapadlo srovnat tyto hory se zemí, vytvořit tady rovinu a na ní postavit to ohavné, morbidní monstrum.

Plástev.

Plástev s miliony šestiúhelníků, stovkami pater, miliardami zotročených trubců. Plástev, kterou ovládají bezohlední vládci.

Kastor si jen opakoval to slůvko – zatím.

Mnohá horská údolí už plástevníci znehodnotili, protože zde barbarským způsobem těžili suroviny. Zůstaly po nich jen obrovské jizvy v krajině, do nichž se sesouvaly tisíce tun hornin ze strmých srázů, a potrvá stovky let, než se s tím příroda opět vyrovná.

Údolí Iškarů zůstalo netknuté.

Zatím...

Slunce právě zapadlo. Kastor znepokojeně pozoroval, jak v této chvíli příslušníci kmene opouštějí svá ubohá stavení a vycházejí ven.

Zatím je nedokázal naučit, že prospěšné je světlo, a nikoli tma. Jenže oni viděli ve tmě, a světla se báli. Jen malé děti se světla nebály, ale i ony trpěly neblahým vlivem ultrafialového záření. Dospělí chodili ven výhradně v noci a pak si stěžovali, že je zima. To, že se Ramon vydal obdělávat pole již hodinu před západem slunce, mělo svou příčinu. Tou byla nesnesitelná povaha jeho ženy, závistivé a nesnášenlivé semetriky. Když si ji Ramon bral za ženu, měl oči jen pro její fyzické přednosti. To ostatní mu došlo až později.

Přítom mohl být Kastor pyšný, co už dokázali. Přišli do tohoto údolí začátkem jara. Nebylo tu nic, jen úhor, před desítkami let opuštěný lidmi, kteří měli tu odvalu zde kdysi hospodařit. Domky, které tu kdysi stávaly, se většinou proměnily v trosky zarostlé keři a býlím.

Pro začátek museli získat nějaké potraviny, aby kmen přežil, a tak Kastor zprvu toleroval loupežné výpravy do plástve. Vymínil si však, že lovci budou nosit jen to, co se dá sníst, a nebudou zbytečně vykrádat nákladní kabinky nebo dokonce blokovat řetězce.

Jednoho dne však chlapi přinesli i deset lahví absintu a tehdy se Kastor poprvé rozčílil. Celá hádka skončila tak, že se skupina čtyř mužů i s ženami a dětmi oddělila a odešla neznámo kam. Pověstinou to byli Dangorové, ale přesto to znamenalo silné oslabení jejich komunity.

Kastor si přepočítal své věrné. Spolu s ním došlo na místo dvacet mužů, sedmnáct žen, patnáct dětí. Když konečně našli místo, kde se usadili, vrátil se Kastor zpět ve stopách Velkého pochodu a posbíral zbytky těch, kteří odpadli nebo zabloudili. Nakonec tady sídlila komunita sedmdesáti lidí. K tomu musel ještě připočítat sebe a Dianu. Brzy se však měl jejich počet změnit; měli se narodit další, ale současně také několik starců zemřelo.

Bylo to kruté. Během Velkého pochodu strádali, ale statečně šlapali a přes všechny strážně a potíže dospěli až sem, aby je tady zahubilo cosi neznámého. Kastor věděl, že je to infekce. Báł se, že něco podobného by mohlo postihnout v neznámém prostředí i děti.

Rozhodl se, že se pokusí požádat Radu plástve, aby mu poskytla lékaře, který by kmen očkoval proti těm

nejzhoubnějším chorobám, s nimiž na dně plástve do styku přijít nemohli.

Ale když se chtěl spojit s generálem Clarkem, s jediným rozumným člověkem, kterého v plástvi A30 Ventoux znal, dověděl se, že to není možné. Udivilo ho to, protože zatím nepřišel o svou hodnost poručíka a tedy i výsadní postavení v plástvi, jeho doklady i pravomoci nadále platily a jeho práva nikdo neomezil.

Obával se vlastně jen Dorniga. Tušil, že ten člověk to tak nenechá, tím spíš, že Kastor se domohl svých práv obyčejným vydíráním. Na Dorniga se prostě obrátit nechtěl. Měl z toho člověka podvědomý strach.

O mnoho milejší bylo setkání s Claudiem. Bývalý učitel žil již dlouho v přírodní sféře, ale v jiném údolí, které plástevníci zatím nechali na pokoji. Lidé z této komunity však důrazně odmítli přijmout mezi sebe kmen Iškarů, a jen Claudius přišel občas navštívit svého bývalého žáka.

Od něj se Kastorovi dostalo mnoha dobrých rad, jak si počínat ve volné krajině, jak motivovat lidi, aby se přizpůsobili novému životu, jak obdělávat půdu a kde získat potraviny.

Když Kastor nesměle navrhl, aby se obě komunity spojily, Claudius jen lehce zavrtěl hlavou. Tím naznačil, že existují důvody, proč to není možné, a Kastor pochopil, že bariéry jsou asi nepřekonatelné. Iškarové jsou primitivové ze dna plástve, zatímco Claudius žil mezi vyvolenými, kterým se plástev z různých důvodů znechutila.

Chalupy se Iškarům podařilo upravit do stavu schopného obývání. Mnozí jim říkali nadále sluje a výsledek navenek připomínal zámor. Po prvních deštích Iškarové

pochopili, že největší problém bude v nepropustnosti střech. Když přišly chladné noci, uvědomili si, že je nutné také vytápění... a tu se mnohým zastesklo po tom blaženém životě kdesi na dně plástve, kde nemusel nikdo sáhnout na práci, stačilo jen natáhnout ruku a vzít si od štedré plástve to, co člověk potřeboval.

Ale ten, kdo se vydal na lov, mohl také dostat zásah žhavými paprsky, a to bez natažení ruky, nezapomněl tyhle řeči usměrnit Kastor, a vydatným pomocníkem a agitátorem mu v to tom směru byl především Deuk, jeho bratr. Ale jak šel čas kupředu a životní podmínky se jaksi nezlepšovaly, a jak Iškarové museli začít v potu tváře obdělávat půdu, aby jim vzešlo aspoň nějaké to obilí nebo luštěniny, opadalo i Deukovo nadšení.

A nijak nepomáhalo, že výpravy do plástve už nepřinášely nic, protože ve všech vchodech do obytné sféry stály barikády a hlídkovaly u nich šedé uniformy Bojovníků spravedlnosti. Toto poznání stálo životy dvou mužů a od toho dne už nikdo neměl zájem jít v jejich stopách. Odvážní lovci občas přinesli mrtvého jelena nebo srnce. Na kořist se vrhla celá tlupa a obrala ji do poslední kostičky, a pak zase čekala, kdo jiný sežene něco k jídlu. Železné rezervy brzy došly a Iškarům hrozil hlad.

Kastor věděl, že mu skutečně nezbude nic jiného než požádat o pomoc plástev. Jedné noci přešel horský hřebek, aby vyhledal učitele Claudia a poradil se s ním, ale tam, kde stávala osada, našel jen zčernalé a ohořelé trosky staveb. Nevěděl, co se tu stalo, obával se však, že je to opět akce Bojovníků spravedlnosti.

Bláhově jsme se domnívali, že před tou zkázkou utečeme, propadl Kastor málem beznaději.

A jeho kmen hladověl.

Sledoval muže, kteří hromadně opustili náves a směřovali ke svým políčkům. Nastal právě čas pro osev. Kastor jim podrobně ukázal, jak si přitom počínat, dokonce jim přehrál instruktážní filmy, které sehnal v plástvi. Sice se jednalo o setbu na umělých záhonech kdesi hluboko ve výrobní sféře, ale princip byl stejný. Tam sázeli do země jedno zrnko po druhém přihrbení trubci v zelených tunikách, tady jde o svobodný národ. Vždy však jde o tutéž činnost. Je třeba svěřit zrno půdě, příroda už se o ně postará. Příroda a hojná zálivka. O tu Kastor strach neměl, tady v údolí přšelo hodně a často.

Trochu mu dělalo starosti, co si jeho lidé počnou s tím velkým množstvím zrní, které nakonec sklídí. Budou si muset postavit mlýn, budou muset zřídit pece. Kdo je naučí péct chleba? On? Sám to neumí.

Bude třeba odněkud čerpat informace o zapomenutých dovednostech dávných věků.

Sám ve chvíli, kdy táhl se svým kmenem Velkým pochodem do svobodného světa, netušil, jaké překážky se jim ještě postaví do cesty. Bojovníci spravedlnosti, to bylo to nejmenší. Tehdy pomohla odvaha a diplomacie.

Hlad, to je horší. Navíc, když tak pozoroval své lidi, viděl, že oděv na nich už jen tak visí a že mají všichni na sobě vlastně jen to, v čem sem přišli. Na dně plástve to měli jednoduché. Obnošené šaty se zahodily do zámořru, dopravní systém plástve přinesl nové. A když ne, tak stačily štučky látek, kterých kolem sebe mnozí namotali i dlouhé metry. Hedvábí, brokát, sukno, někdy i samet, a taky plátno. To by stačilo, ale kde je brát? Mají pěstovat i len?

Ptal se Diany, jak to dělali s šaty v osadě Pesquiers, ale moc mu to nepomohlo. V přírodní sféře kdo chtěl, tak chodil nahý, občas si lidé upletli nějaké ty sítě z uschlých mořských řas a chaluh. Chladno tam bylo vlastně jen dva tři měsíce v roce.

Tady žili úplně jinde, a Kastor měl obavy, zda tady vůbec někdy bude teplo.

Proto se ani nedivil, když muži tentokrát nešli na pole, ale utvořili kolem svého náčelníka kruh.

Vytušil, že situace je vážnější, než si myslel.

Nejsou ozbrojeni, a to je dobře. Ostatně i kdyby si nesli zbraně, nebyly by jim moc platné. Zářiče, které získali během Velkého pochodu, se v přírodní sféře nedaly nabíjet, a muži jejich energii dávno vybili. Mnozí jen tak z radosti, že mohou zacházet s něčím tak úžasným, jiní pak na lovu. Kastor postupně sbíral v osadě opuštěné a pohozené zbraně a měl jich teď ve svém příbytku zakopaných pod podlahou celý arsenál. Nepotřebné a zbytečné kusy kovu.

Dobře věděl, že proti útoku vojska z plástve by byli i se zářiči v rukou zcela bezmocní. Navíc nechtěl vládce plástve dráždit.

Sám také už neměl zbraň. Iškarové měli ve svém údolí jen přirozené nepřátele. Cizí lidé sem nechodili.

Stáli kolem něj: malí, špinaví, potrhaní, zarostlí. Kdo by nevěděl, co všechno ti muži prožili a jaké osudy měla celá komunita, dal by se nad tou přehlídkou zmaru do smíchu. Ano, Iškarové byli výsměchem lidské civilizaci, byli produktem systému, který opovrhoval jednotlivci, ignoroval masy a podporoval mocné. V tom okamžiku si Kastor uvědomil, že to, co tady teď podnikají, je vlastně

určeno k zániku. Jejich komunita se rozpadne. Nebude to trvat dlouho, dva nebo tři roky. Hlad, zima, neúroda, laviny, povodně, útoky pláštěvníků, to vše tady hrozí a to vše způsobí, že Iškarové nepřežijí. Mohli úspěšně přežívat jen tam, kde to znali, mohli žít na dně plástve. Tím, že je odvedl z toho prostředí, způsobil Kastor neodvratnou zkázu. Ale mohl jednat jinak?

„Neměli jsme s tebou chodit, Astore,“ zaslechl z té skupinky. „Dole v zámoru nám bylo líp.“

Kastor čekal všechno, jen ne to, že hlavním mluvčím opozice bude jeho bratr.

„Jestli to půjde takhle dál, tak chcípáme hladý.“

Tohle řekl pro změnu Zido. Tenhle mladík byl někdy až neslýchaně odvážný, přímo ztřeštěný. Kastor si jen letmo připomněl, jak se vydal během Velkého pochodu po stopě pláštěvníků. Proti jeho rozkazu. Možná tím zachránil celou skupinu před přepadením. Jak to ale bylo, to už nikdy nezjistí.

„Musíme zpátky, do zámoru, Astore. A my půjdeme.“ To se ozval Palis, opět jeden z těch, kdo chodili s Kastorem v dětském věku na lov.

„Kdo to je – my?“ Konečně se Kastor dostal ke slovu.

„My, všichni, Astore. My, Iškarové. Půjdeme ve stopách Dangorů. Vrátime se na dno plástve.“

„A abych nezapomněl,“ podotkl Deuk. „Už tě nepovažujeme za Velkého Iškara.“

Kastorovi se nahrnula krev do tváře. Měl co dělat, aby se ovládl. Dát najevo vztek, jednat ukvapeně, to by bylo to nejhorší, co by teď mohl udělat.

„Copak jste zapomněli, proč jste odtamtud odešli? Kdybyste zůstali v zámoru, už by nikdo z vás nežil.“

„Přišel mezi nás Qantun. Včera. Říkal, že jsi nám lhal.“

„Cože, jaký Qantun?“ divil se Kastor, kterému to hned nedošlo.

„No přece Qantun! Musíš si ho pamatovat z Velkého pochodu. Ten, co se od nás odloučil. Včera přišel, poseděl u ohně a zase odešel. Řekl nám mnoho zajímavého.“ Deuk líčil tu událost jen tak, jako kdyby se nic zvláštního nestalo.

„A proč jste ho nepřivedli, tak jak bývá zvykem, ke mně?“ divil se Kastor. Už si na něj vzpomněl. Takový samolibý, neupřímný hoch, kterého zjevně mrzelo, že nevládne on. Nesouhlasil s Kastorem a dal to snad až příliš najevo. Připravil svými řečmi kmen o dvě desítky schopných lidí.

„Zbytečné,“ odušil Palis. „Deuk už ti to řekl. Nejsi Velký Iškar.“

„O tom se snad rozhoduje jinak. To, co jste udělali, je vážné porušení zvyklostí. O trestu si povíme později.“

„Jen bys trestal, Astore.“

„To vám bylo milejší, když vás Osoblah švihal bičem?“

„Jenže Osoblah nebyl žádný odporný plástevník a žili jsme ve svém zámoru.“

„Já že jsem plá...“ Kastora to ohromilo. Pochopil, že ani po tak dlouhé době ho Iškarové nepřijali úplně mezi sebe. V kritickém období ho uznávali za svého vůdce, ale teď, když nebezpečí pominulo, si všichni velice rychle připomněli, že Kastor je vlastně jiný. Těch deset let, která prožil v obytné sféře, na něm muselo být znát. Měl odlišnou tělesnou stavbu, narostl do větší výšky, byl mohutný, svalnatý, měl vzdělání, které ostatní postrádali, a také jinak myslel. Těžko se mohl prosazovat ve světě, který neuznával kázeň.

Oni mě nechtějí...

„Jako Velkého Iškara jste mě přijali, když bylo nejhůř. Nechci se chlubit, ale vyvedl jsem vás všechny z místa, kde vás čekala jen smrt.“

„To byla lež!“ vykřikli Palis i Deuk.

„Lež? Copak jste neviděli, že...“

„Co jsme viděli? Nic! Hnal jsi nás vpřed jako stádo pamývalů, nedal jsi nám odechnout. Kolik lidí za toho strašlivého Velkého pochodu zemřelo, kolik se jich ztratilo? Kde jsou všichni starci? Počítali jsme to, Astore, zemřelo šest dětí. A co Stapenha, Linoman, Lanho? Za co položili své životy? Za to, abychom tady dřeli jako trubci? Za život bez jakékoli naděje? Už nejsi Velký Iškar.“

„Kdo vám řekl, že jsem lhal?“ zeptal se Kastor chladně. V té chvíli se obával, že se na něj ta parta chlapů vrhne, a z toho by asi nevyšel se zdravou kůží, i když se vyzná v mnohých bojových uměních. Ale jen nerad by zabíjel... Není ozbrojen a oni mají náradí. A stačí vrhnout jeden kámen a dobře se trefit. Ani jeho lebka, tedy lebka pláštevníka, neodolá takové ráně.

„To přece víme.“

„Aha, vy to víte. A kdo vám brání, abyste se vrátili tam, odkud jste přišli? Držím vás snad tady, nařídil jsem někomu, že nesmí odejít?“

„Byl tady Qantun. Ten nám řekl, jak máme žít. Spolu s Dangory teď žijí v obytné sféře plástve. Mají tam vymezený rajon. Mohou si žít po svém.“

„Tak, v obytné sféře? Tak proč tedy po celé dlouhé generace živořili Iškarové na dně plástve? Proč žili ze dne na den, proč obývali ten tmavý svět, když tam nad nimi existuje ten bezpracný luxus, kterého by si mohli užívat?“

Proč myslíte, že vaši dědové doslova utekli z plásteve, proč se rozhodli žít tak, jak žili, a jak jste žili vy donedávna?“

Kastor viděl, že bezprostřední nebezpečí pominulo, vždyť ho dokonce nechali mluvit.

„Nu, běžte za ním. Už vás tam čeká. Jen přitom nezapomeňte, že právě vládcové plásteve poslali tu armádu, která vás všechny měla zabít. Když věříte Qantunovi, běžte. Ale napřed bych se opravdu rád zeptal, jestli s tím souhlasí všichni. Nevidím tady ženy. Kde je Rachana, která by vám jistě poradila, jaké bylinky si vzít na cestu? Kde je Diana, která sama má víc rozumu než deset chlapů pohromadě?“

„Ne, my teď ještě nepůjdeme, Astore,“ řekl rozhodně Deuk. „Ale to, co uděláme, tě už nemusí zajímat. Dobře, že jsi mluvil o Dianě. Ani ta nepatří mezi nás. Je to čarodějnice a nehodí se nikomu za manželku. Ty a ona opusťte ještě dnes Údolí Iškarů.“

„To je vůle všech?“

„Tak chtěl mocný bůh Iškarů,“ rozeznělo se unisono.

Kastor bezmocně rozhodil rukama. Bylo mu nad slunce jasnější, že za tím vším je naprostá nechuť Iškarů k práci. Po celé generace nemuseli nic dělat, živobytí si obstarávali především na úkor plásteve. Lenošili, rvali se, rozmnožovali se a v poslední době i holdovali alkoholu. Komu by se takový život nelíbil?

A pak to vytrvalé denní světlo. Iškarové si na ně nemohli zvyknout. Měli raději tmu. *Mnozí dokonce ani ve dne nevycházejí ze svých chatrčí, jen v noci. Potmě se cítí lépe, připomíná jim to staré dobré časy na dně plásteve. Vždyt většina z nich ve tmě dobře vidí a světlo jim dělá problémy. A navíc slunce pálí... a bílá kůže Iškarů je tak citlivá!*

Proto stačil malý impuls, a když přišel Qantun a slyšeli jeho chvástavé řeči, rozhodnutí bylo na světě. Proč bychom se dřeli s motykami, proč bychom mrzli v chatrčích, když můžeme žít opět bez práce někde v teple?

Ale kde, v jakém teple? Kastor tušil jakousi rezervaci. Nepochyboval o tom, že vládcové plástve takové divochy do obytné sféry nepustí. A je docela dobře možné, že u nich zařídí neplodnost a Iškarové se ujedí a uchlastají k smrti – vymřou, protože další generace už nebudou.

A ten Qantun? Kastor by si s ním promluvil, ale už je pozdě. Přišel, pobesedoval a zase odešel.

„Jak myslíte,“ řekl Kastor. „Možná si na mě ještě vzpomenete. Vy plástev neznáte, já ano.“

A tu si uvědomil, že se něco stalo. Zatímco se tady dohadoval se svými druhy, zcela zapomněl na to, že by měl být také ostražitý.

Náhle zjistil, že celá osada je obklopena nejméně dvěma desítkami ozbrojenců v uniformách Bojovníků spravedlnosti.

Jak byli Iškarové před chvílí odvážní, tak se během minuty dokázali rozprchnout a zmizet ve svých norách.

Kastor zůstal sám, smutný z toho, co se odehrálo, a odevzdaně čekal na to, co mělo neodvratně přijít.

3. Vládce plástve A30

Přibližně uprostřed nesmírné rozlohy obytné sféry plástve A30, v sedmnáctém podlaží počítáno směrem shora, víc než půldruhého kilometru nad původní úroveň přírodního terénu, byly zřízeny kanceláře správy plástve A30 Ventoux.

Kastor se tady ocitl podruhé v životě.

Když tato místa navštívil před necelým rokem, nikdy ho nenapadlo, že se sem podívá znovu, a rovněž nemohl tušit, že to bude opět v doprovodu ozbrojence z jednotky Bojovníků spravedlnosti. Přesto se dal zaznamenat malý rozdíl. Poprvé se sem dostal na svou vlastní žádost a výsledkem jeho návštěvy bylo usmíření s vládci plástve a pokojný odchod jeho věrných do neprozkoumaných oblastí přírodní sféry. Podruhé sem přišel oficiálně sice na prosbu vedení plástve, ale ve skutečnosti se jednalo o rozkaz.

Ostatně Kastor věděl, že je stále ještě veden jako důstojník jednotky Bojovníků spravedlnosti plástve A30 a že jeho dosavadní počínání je jen tolerováno. Je docela možné, že ho nyní budou soudit jako zběha. Ale to by ho rovnou zatkli a přivedli v okovech... Zatím se mu dostalo jen poměrně zdvořilé výzvy, aby se dostavil k důležité konzultaci.

Kam? Do plástve A30. Ke komu? Tady narazil na hradbu mlčení.

Pokrčil rameny. Chtěl se na okamžik vzdálit, převléknout se do stejnokroje a nenápadně si vzít zbraň, ale velící seržant dost ostře naznačil, že nebude nic takového tolerovat. Buďto s nimi poručík Kastor Clark půjde dobrovolně a tak, jak je, nebo bude třeba použít donucovacích prostředků.

A pak spatřil plameny. Za tu dobu, co Iškarové sídlili v nové osadě, tady ještě nehořelo. A teď vzplanula jedna chatka. Opravdu je to náhoda?

Seržant strpěl, aby Kastor udělal pár kroků a šel se podívat, co to vlastně hoří.

Uviděl shrbenou ženu, která prchá pryč z vesnice a za ní se žene banda otrhanců s klacky v rukou.

Ještě že jsem jim nenechal ty zářiče, říkal si Kastor.

Žena uběhla asi padesát metrů a pak se zhroutila u Kastorových nohou. Stateční hrdinové se zastavili ne-daleko, namířené zbraně vojáků je dokázaly umlčet.

Kastor se sehnul a pomohl ženě na nohy. Poznal Di-anu. Měla slzy na krajíčku. Ještě nikdy ji neviděl plakat.

Věděl, že ji Iškarové mezi sebou trpěli, věděl, že jim byla užitečná. Kdysi dávno ji mocní plástve předurčili strašlivému poslání, z něhož se jí podařilo uniknout. Přesto se plástevníci nevzdali a pokusili se znovu její organismus podrobit děsivé přeměně. I tehdy se vzepřela a zmizela na dně plástve. Nakonec se jí ujali Iškarové. Neměli ji rádi, ale dokázali využívat jejích znalostí. A pak, když dospěla, se jí začali štítit.

Byla jiná. Byla natolik jiná, že ji teď vyhnali.

„Jsmo na jedné lodi,“ řekl Kastor a utřel jí slzy. *Byla by docela hezká,* říkal si, *kdyby...* Kdyby nebylo toho tělesného znetvoření, památky na hormonální úpravy, jež musela

podstoupit coby nemluvně. Když se tak Kastor na okamžik podíval na tu mladou ženu a viděl, jak se jí nedbale zapnutá blůzka na hrudi nepřirozeně nadouvá, napadlo ho, že by se té návštěvy v plástvi dalo využít i jinak.

Oni ho potřebují, to je zřejmé. Kdyby chtěli Iškary zlikvidovat, šli by na to jinak. Tam v plástvi se něco děje, a je to tak zlé, že potřebují poručíka Kastora Clarka. Ale možná to bude právě on, kdo si bude klást podmínky.

„Půjde se mnou,“ oznámil Kastor veliteli.

„Mám předvést jenom vás, poručíku Clarku,“ řekl rozhodně seržant. Kastor si nepamatoval, že by se s ním už někdy setkal.

„Dostal jste výslovně takový rozkaz, že nesmím vzít nikoho s sebou?“

„No, to ne.“

„Tak vám takový rozkaz dávám já, seržante. Půjdu s vámi já a tady slečna Lesterová. Nezapomeňte, že mám stále hodnost poručíka.“

Velitel chvíli váhal, pak pomalu srazil paty k sobě a pronesl podle předpisu: „Provedu!“

„Astore, já jsem odtamtud utekla, abych se nestala...“

„Tiše, neříkej nic.“

„Já se ale nemůžu vrátit!“ vzlykla.

„Ale nemůžeš zůstat ani tady. Nějak to vyřešíme. Dohlédnu na to.“

Diana se ohlédla a spatřila zlé tváře celé té skupiny mužů a žen. Mezi nimi vynikala Alanka, vysoká žena s pokřivenou tváří, která jí hrozila nabroušeným srpem. Ještě nikdy pomocí toho náradí nežala louku, ale už je uměla použít jako zbraň. Dokonce i Rachana, která kdysi učila Dianu poznávat léčivé bylinky, se připojila k davu.

Ta naštěstí nemávala řádným srpem, ale ani proti tomu, co se stalo, neprotestovala.

„Asi máš pravdu,“ řekla. Celé roky se bála, že ji Iškařové vyženou. Došlo k tomu až teď, když pro ně udělala tolik dobrého... Už ji nepotřebovali.

„Půjdeme?“ obrátil se Kastor k veliteli.

Ten však vytasil zbraň a namířil ji proti davu.

„Stůj!“ vykřikl.

Muž, který se oddělil ze skupinky a běžel k nim, se zastavil a ukázal jim, že má prázdné ruce. Pak se zase dal do běhu. Než se zastavil vedle Kastora, dostal do zad dva zásahy kameny.

„Vezmi mě s sebou, Astore,“ žadonil Ramon. „Já to s tou ženskou nevydržím!“

Kastor v tu chvíli neodvážil říct ne, ostatně viděl, že by ho Ramon stejně neposlechl.

„A kam myslíš, že jdeme?“ zeptal se ho.

„Je mi to jedno, jen pryč, pryč od té děsné baby.“

Kastor si pomyslel, že existují lepší metody, jak zkrotit takovou saň, ale Ramon měl od přírody mírnou povahu.

„Jdeme ale do plástve,“ řekl syrovým hlasem, tak, aby ho odradil.

„To je mi taky u prdele, klidně se nechám převychovat,“ řekl Ramon zcela rezignovaně. *Je mnohé, o čem jsem nevěděl*, pomyslel si Kastor. *Nebyl jsem asi právě dobrým náčelníkem.*

Už se octli za linií, kterou drželi Bojovníci spravedlnosti. Kastor těm mužům neviděl do tváří. Na hlavách šedé přilby s černými skvrnami maskování, vhodné nanejvýš tak pro dobývání dna plástve, toho tajemného světa tmy a stínů. Tady venku zcela nepraktické. Na očích

Garnettovy oblouky, umožňující vidět lidem v naprosté tmě jako za plného osvětlení. Tady v přírodní sféře zcela zbytečné. Bojové kombinézy, které dovedou odrazit měkké záření a mechanické zbraně. Copak sem přišli bojovat? Stačilo poslat vzkaz, že je plástev v nouzi!

Kastor se už neohlížel. Za ním zůstal jeho sen, který se právě zhroutil. Nevěděl sice, co po něm vládcové plásteve chtějí, ale tušil, že se do Údolí Iškarů už nevrátí. Ani on, ani Diana. A co Ramon?

Viděl, že vojáci přibyli na toto místo dvěma vrtulníky. Tady na strmém svahu nemohly stroje přistát. Visely ve vzduchu ve výšce asi dvou metrů, podvozky se dotýkaly keřů.

Kastor si uvědomil, že byl nepozorný. Tyto stroje sice nenadělaly žádný zvláštní hluk, ale svištění vrtulí je zvukem zcela typickým, který do volné krajiny nepatří. Měl je slyšet, měl včas udělat opatření, měl nařídit Iškarům, aby se skryli. Tak ho však zaujala hádka, že zcela pozbyl opatrnosti. Ostatně opatrnosti pozbyl už toho dne, kdy rezignoval na stavění hlídek. Iškarové tu službu brali na lehkou váhu, a kdykoli se Kastor vydal na kontrolu stráží, zjistil, že strážný spí nebo ze svého stanoviště prostě utekl. Nanejvýš ho rozhořčilo, když našel Zida, jak si namísto strážní služby užívá orálního sexu s patnáctiletým děvčetem, které ani neznal jménem. A když mu to chtěl vyčinit, tak se dověděl, že celá ta služba je stejně na hovno. Iškarové, jeden jako druhý, zcela postrádali smysl pro povinnost a kázeň.

Dokázali se sjednotit jen jednou. *Aspoň to*, řekl si Kastor. Bohužel se tak stalo právě dnes, kdy vystoupili jednotně proti svému náčelníkovi.

Co teď s nimi bude? Nevěděl. A protože ho vyhnali, mělo mu to být jedno. Ale nebylo.

Diana i Ramon měli letět poprvé v životě. Zatímco mladá žena vystoupala po schůdcích zcela rozhodně, Ramon zaváhal. Neměl důvěru k tomu zvláštnímu stroji, a dvakrát nebo třikrát se ohlédl. Tam za sebou viděl domky krčící se mezi vzrostlými keři, a u nich rozpoznal své druhy hledící směrem k nim. Linie vojáků už se rozpadla, muži nastupovali do druhého stroje a Ramon se nemohl stále odhodlat.

„Ještě se můžeš vrátit,“ řekl mu Kastor a byl by raději, kdyby to Ramon udělal. „Třeba bude Alanka ráda.“

„Ráda? Ta mě ráda přizabije,“ řekl Ramon a položil nohu na schůdek.

Vojenská bota ho srazila zpět.

„Ty ne!“ znělo rozhodné slovo. Než se Kastor vzpamatoval, stroj se vznesl.

Kastor se podíval do tváře muže lemované shora přilbou a zdola maskovacím oděvem. Podobala se nehybné skále.

Poznal ho. Byl to jeden z Izmaelových klonů. Znamenalo to tedy, že během operace Deratizace někteří jedinci jednotky Izmael přežili; nebo někdo možná naklonoval nové vojáky. Kastora na okamžik naplnil pocit nevýslovného hnusu a chtěl toho muže na místě zabít. Ale ovládl se. Věděl, že by tím své věci nijak neprospěl.

„Tohle ti nezapomenu,“ řekl. Vojín Izmael mohl z jeho hlasu vycítit svou vlastní smrt, ale jeho nic takového nenapadlo. Ostatně proslýchalo se, že všechny Izmaelovy klony projevovaly mimořádnou neschopnost a mnohdy i absolutní tupost. Toto byl typický příklad.

Kastor doufal, že už se s tou podobou člověka, který mu dlouhé roky systematicky ničil život, nikdy nesetká. Tady se měl ale mýlit.

Oba stroje se vznesly nad potemnělé údolí a pak se střemhlav rozlétly směrem k plástvi. Cestu, kterou Iškarové absolvovali tři dny, proletěly během dvou minut. Pak se hluboko pod nimi objevila střecha plástve. V houstnoucím šeru se stále ještě dala přečíst obrovská zarudlá písmena, identifikační znak plástve, hlásící všem návštěvníkům přilétajícím shora, že tady začíná oblast vlivu plástve A30 Ventoux, a ostatně vrcholek hory Ventoux s typickou stavbou hotelu stále ještě o dvě stě metrů tu nekonečnou rovinu převyšoval.

Když vrtulníky zmizely za pohyblivou stěnou hangáru, nad pláství i nad Údolím Iškarů se rozhostila tma.

* * *

Tardelli, to jsou železárny, hutě, ocelárny, Tardelli, to je sedmnáct pater v devadesátém sektoru, to jsou dva miliony dělníků, roční obrat v miliardách. A navíc zlatý hřeb, speciální produkce – katalyzátor typu Promotor.

Tardelli, to je plástev A30 Ventoux.

Enrico Tardelli seděl za masivním psacím stolem. Vypadal za zelenou plochou docela maličký.

Kastor si připomněl okamžiky, kdy právě na tomto místě hovořil s tím proradným Halem Dornigem. Ten, ač ve skutečnosti jistě drobnější postavy než tento magnát, vypadal za stolem mnohem důstojněji. Jako kdyby si tu pozici trénoval, jako kdyby se celý život připravoval na to, jak zapůsobit na lidi, které uvedou do jeho velkolepé kanceláře.